

αναπόφευκτα έξοδα ενός σπιτιού. Η κατάσταση αυτών των ανθρώπων είναι από πολύ δύσκολη μέχρι τραγική. Στο στάδιο αυτό, πολλοί επιλέγουν να εισαχθούν σε Ίδρυμα, μολονότι είναι ακόμα σε σχετικώς καλή σωματική κατάσταση και θα μπορούσαν να ζήσουν ανεξάρτητα για πολύ καιρό.

Το κράτος, ευτυχώς, προσφέρει κάποιες υπηρεσίες σε ηλικιωμένους που δεν θέλουν να μπουκωθούν σε Γηροκομείο. Οι τοπικές Δημαρχίες διανέμουν με μικρό κόστος μεσημεριανά γεύματα. Επίσης, άτομο που τα βοηθάει να κάνουν ντους συνήθως 2 φορές την εβδομάδα, άτομο που καθαρίζει το σπίτι κάθε 15 μέρες, νοσοκόμα να τους δίνει τα φάρμακα όταν δεν είναι σε θέση να τα παίρνουν μόνοι τους, κι επί πλέον, τους εφοδιάζουν με ειδικό συναγερμό που φορούν σαν μενταγιόν στο λαιμό και το κτυπούν για να καλέσουν βοήθεια σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Το πρόβλημα με το συναγερμό, είναι από τη μια το κόστος αγοράς και σύνδεσης, το οποίο συνήθως επιβαρύνει τον ηλικιωμένο γιατί τα κριτήρια έγκρισης πληρωμής από το κράτος είναι πολύ αυστηρά και ο χρόνος αναμονής τουλάχιστον 2 με 3 χρόνια.

Επί πλέον, δε, πρέπει να έχουν τουλάχιστον δυο έμπιστα άτομα που να έχουν κλειδί του σπιτιού τους για να μπορέσει να μπει μέσα αστυνομία ή ασθενοφόρο σε περίπτωση ανάγκης. Υπάρχουν αρκετοί ηλικιωμένοι που όχι μόνο δεν έχουν την οικονομική ευχέρεια να αγοράσουν τον συναγερμό, αλλά δεν έχουν ούτε έναν δικό τους, όχι δύο, που να τους εμπιστεύονται και να αναλάβουν το κλειδί.

Για πάρα πολλούς ηλικιωμένους, οι κρατικοί λειτουργοί που τους προσφέρουν κάποια φροντίδα, είναι και οι μόνοι άνθρωποι που βλέπουν και η μόνη τους επαφή με τον έξω κόσμο.

Στα 30 χρόνια υπηρεσίας μου, τουλάχιστον 10 φορές πήγαμε να επισκεφτούμε ηλικιωμένο άτομο και το βρήκαμε πεθαμένο ή σε αφασία γιατί είχε πέσει ή είχε υποστεί εγκεφαλικό ή καρδιακό επεισόδιο.

Χαρακτηριστικό αυτής της μοναξιάς, ακόμα και το άδειο γραμματοκιβώτιο! Εν τάξει, γράμματα πολύ λίγοι ανταλλάσσουν πια, άντε μια κάρτα Χριστούγεννα/Πάσχα. Από πολλούς έχω ακούσει, όμως, πως ακόμα και οι λογαριασμοί που έρχονταν, ήταν μια επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Πήγαιναν, τους έπαιρναν από το κουτί, απευθύνονταν σε κείνους ονομαστικά, κι ένιωθαν ότι δεν σβήστηκαν από το χάρτη. Τώρα, όμως, ούτε αυτό, αφού όντας ανήμποροι να πάνε να πληρώσουν οι ίδιοι, πηγαίνουν στη διεύθυνση των παιδιών, ή του κράτους γι αυτούς που βρίσκονται υπό κηδεμονία.

Μέχρι τώρα, μιλήσαμε για τους ανήμπορους ηλικιωμένους που μένουν μόνοι τους.

Είναι όμως και οι ηλικιωμένοι που δεν είναι σε τόσο άσχημη φυσική κατάσταση,

αλλά τους βασανίζει η μοναξιά γιατί δεν έχουν έναν άνθρωπο δικό τους. Πολλοί απ' αυτούς, γυναίκες και άνδρες, ιδιαίτερα αν είναι σε θέση να κυκλοφορήσουν μόνοι τους, καταφεύγουν στα γειτονικά πόκιας, την σύγχρονη πληγή, όπου καταθέτουν αν όχι όλη, μεγάλο μέρος της σύνταξής τους με αποτέλεσμα να

στερούνται και τα βασικά μέχρι την επόμενη πληρωμή. Από πολλούς έχω ακούσει ότι εκεί, νιώθουν ότι ζουν ακόμα, βλέπουν γνωστούς, αποκτούν και φίλους, αλλάζουν μια κουβέντα, και παίρνουν κουράγιο να περάσουν ολομόναχοι τη νύχτα που έρχεται.

Δεν είναι λίγοι, αμφοτέρων των φύλων, που παντρεύονται ή συνάπτουν σχέση, σε μεγάλη ηλικία, παρά την αρνητική πολλές φορές, αντιμετώπιση της απόφασής τους από τα παιδιά και την ειρωνική στάση της κοινωνίας.

Όταν και τα δυο άτομα έχουν ως κίνητρο την συντροφικότητα γι αυτήν τη σχέση, είναι μια θαυμάσια απόφαση, παρόλο που δεν λειτουργεί πάντα γιατί και οι δυο κουβαλούν πολλά «μπαγάζια» και κάπως δύσκολο να ταιριάσουν. Όμως, πολλές φορές το κίνητρο του ενός, δεν είναι και τόσο τίμιο. Πολλά ηλικιωμένα άτομα, άνδρες και γυναίκες, έχουν πέσει θύματα οικονομικής απάτης από άτομο που δεν ήθελε συντροφιά αλλά να βάλει στο χέρι τα πολλά ή λίγα υπάρχοντα του άλλου. Τα κλαμπ των ηλικιωμένων, κάνουν πολύ καλή δουλειά και προσφέρουν κοινωνικό έργο, όμως, λόγω οικονομικών και άλλων δυσχερειών, δεν μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες. Διοργανώνουν εκδρομές, γεύματα, όπου ψυχαγωγούνται, πηγαίνουν και βλέπουν Ελληνικές ταινίες στον κινηματογράφο, παρακολουθούν, επίσης, και ομιλίες όπου τα μέλη ενημερώνονται για θέματα νομικά, κοινωνικής ασφάλισης, υγείας, και άλλα.

Είναι μια μικρή οάση γι αυτούς που μένουν μόνοι, εκεί γνωρίζονται, σχηματίζουν τις παρέες τους, οι γυναίκες συζητούν για θέματα που τις ενδιαφέρουν, οι άνδρες παίζουν το χαρτάκι ή το τάβλι τους, παίζουν μπίνγκο και περνούν πολύ ευχάριστα

Οι συναντήσεις όμως, γίνονται μόνο μια φορά την εβδομάδα. Μερικοί που έχουν μεγαλύτερη ευχέρεια κινήσεων, πηγαίνουν σε 2-3 διαφορετικά κλαμπ, αλλά κι αυτό δεν είναι πάντα εφικτό αφού έκαστος δικαιούται να πηγαίνει μόνο στο κλαμπ της περιοχής του, αυτό επειδή οι τοπικές Δημαρχίες χρηματοδοτούν μερικώς αυτά τα κλαμπ ανάλογα με τον αριθμό μελών, εφόσον πάρουν κατάλογο με όλα τα στοιχεία εκάστου μέλους.

